

[Svend Andersen (Rosk.a.)]

sikrer, at vore børn, når de engang bliver voksne, vil være vel udrustede til at kunne klare konkurrencen med den øvrige verdens ungdom.

Man vil få en langt, langt større indflydelse på, hvordan ens børn bliver passet i daginstitutioner m. v. Hvis man ønsker at opføre en carport, omdanne et bryggeri til et soveværelse, i det hele taget foretage ændringer i sin bolig, ja, så skal man ikke længere spørge og have godkendelse hos en lang række myndigheder, man er simpelt hen fritaget for at skulle igennem denne papirjungle.

Det bureaukratiske system, vi efterhånden har fået bygget op i Danmark, er jo efterhånden et system, der ikke er beregnet for mennesker, men for robotter. Lige fra man bliver født, bliver man registreret. Man kan ikke åbne en lille butik med souvenirs eller begynde at sælge limonade eller øl fra sin indkørsel, uden at man først skal indhente tilladelse fra rådhuset. Man kan ikke få lov til at gå med aviser, før man har nået knallertalderen. Alt er simpelt hen forudbestemt, planlagt, dirigeret. Lige fra vi bliver født, vil statsuddannede pædagoger efter et ensrettet system være med til at opdrage os. Når vi kommer i skole, er det temmelig nøje fastlagt, hvad vi skal lære de næste 9 år. Alt skal dirigeres og bestemmes af bureaukraterne. Her er der intet overladt til det enkelte menneske selv.

Når man er ung, så skal man have tilskud for at gå på arbejde. Man skal have tilskud for at få en uddannelse. Hvis man ikke kan lide dette omklamrende tilskudssystem og derfor hellere vil prøve på at klare sig selv, så løber man simpelt hen panden mod en mur af restriktioner, regulativer, alle hånde krav i form af indberetningspligt, skemaudfyldelsespligt og meget andet. Fantasi, initiativ, udfoldelsesglæde, spontaneitet, alle de andre positive ting, der kan være i et menneskes liv, det er noget, man fra statsmagtens side simpelt hen knægter. Lykkes dette fuldstændig, så har man efterhånden fået det, man ønsker, nemlig det totalt ensrettede menneske, og så har man nået sit mål.

Alt dette kan man gøre op med, hvis man stemmer for fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovsforslaget. Så vil man nemlig være med til at bremse, og man vil være med til at ændre denne udvikling.

Men det er ikke kun det enkelte menneskes situation, der bliver bedre. Man får også gjort op med en masse andre problemer, f. eks. arbejdsløsheden. Arbejdsløsheden vil blive afskaffet over en kortere periode ad følgende 6 hovedveje:

Omkostningsniveauet vil være 10-12 pct. lavere, end det er i øjeblikket. Man vil ved at afvikle sygedagpengeåget skaffe arbejdspladser til adskillige titusinder. Kapitalvindingskattens afskaffelse vil ligeledes betyde arbejde til adskillige tusinder. Ved at skabe en større afstand mellem det, man får udbetalt som arbejdsløs, og det, man får som beskæftiget, vil en del arbejdsløse blive mere motiveret til at søge arbejde. Dette vil yderligere medføre tusinder flere i beskæftigelse. For det femte vil det, ved at man fjerner eller lemper en lang række restriktioner som ATP, ferielov, arbejdsmiljølov, fredningslov, statistikbyrde, eksportkreditordninger, diverse indberetningspligter m. v., blive langt mere attraktivt at skabe arbejdspladser. For det sjette bliver der, ved at man fører en strammere finanspolitik, råd til at nedsætte renten væsentligt.

Også betalingsbalancen bliver der gjort noget alvorligt ved. For det første vil en nedsættelse af omkostningsniveauet med disse 10-12 pct. betyde en væsentlig forbedring af vores betalingsbalance. For det andet vil alle de mange restriktionslettelser indebære, at mange firmaer bliver motiveret til at gøre en forøget indsats for at skabe nye eksportordrer. For det tredje vil den nedsættelse af det store statsunderskud, som er en følge af de ændringsforslag, vi har stillet, ligeledes indebære en kraftig forbedring af vores betalingsbalance.

Hvad angår de af venstre, det konservative folkeparti, CD og kristeligt folkeparti stillede ændringsforslag, kan man vel sammenfattede sige, at vi vil kunne stemme for en lang række af disse forslag, hvis vore egne forslag på de samme områder ikke kommer til afstemning. Men man må samtidig konstatere, at forskellen i økonomisk-politisk henseende mellem det, som venstre, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrumdemokraterne ønsker, og det, som socialdemokratiet ønsker, er minimal, den er næsten ikke til at få øje på. Man vil også kunne sige, at venstre og det konservative folkeparti ikke længere vil kunne tillade sig at tage skarp